

DILLUNS / PERE CORNELLAS

Esquizofrènia i candidesa

Ja sé que, sovint, les coses són com són i no com haurien de ser. I que, a mesura que ens fem grans, les il·lusions passen a ser una propietat privada l'accés a la qual és cada vegada més restringit. Ras i curt: podem mantenir dempeus els nostres principis, però no és massa aconsellable exterioritzar-los si no volem ser objecte de mirades misericordioses i de somriures condescendents. Ja sé, per tant, que el que escriuré és d'una arcaica ingenuïtat i d'una productivitat relativíssima. Què hi farem! Tots tenim les nostres debilitats.

Primer que tot, voldria fer dues precisions per evitar malentesos o interpretacions equivocades. Un parell de comentaris que, si els sé explicar bé, m'han de permetre encarar el nucli d'aquest escrit amb molta més tranquil·litat.

La primera és un enunciat senzill: desitjo, amb tota la veheïmència de què sóc capaç, que el Madrid perdi sempre, jugui el que jugui i contra qui jugui. Estic convençut, i així ho he escrit moltes vegades, que el futbol, com qualsevol altre esport, també es regeix per una certa lògica i permet, doncs, una anàlisi mínimament objectiva i racional. Fins i tot estic segur que sóc perfectament capaç de mirar-me'l i parlar-ne des d'aquesta perspectiva. Però això no impedeix que el meu cos demani el que demana per damunt de qualsevol altre possible consideració.

La segona té a veure amb la selecció espanyola. Fins aquest estiu, els seus partits no m'interessaven gens, m'eren completament indiferents. Sovint, ni tan sols sabia quan i contra qui jugava. Però, encara que sense estar-ne del tot segur, amb el gol de Puyol a la semifinal contra Alemanya, em va semblar que em posava content. "Què et passa, nano?", vaig dir-me, i vaig provar de no pensar-hi més. Tanmateix, quan Iniesta, un altre noi dels nostres, va marcar el gol de la final, vaig notar, ara sí, sense cap dubte, que me n'alegrava. Esquizofrènia pura?

Només passió. Sense passió, els grans esdeveniments esportius no tindrien sentit. És aquest sentiment que ho abasta tot el que els fa viables i permanents. Per això vull que perdi el Madrid, per això vaig viure la inesperada esquizofrènia del Mundial. Al món de l'esport, la passió no només existeix, és necessària.

Però una cosa és la passió i una altra el salvatgisme. Les entrades a Messi i Iniesta, al Vicente Calderón i a San Mamés —la primera, brutal, i la segona, menys espaiadora però igualment injustificable—, fan reflexionar. Aquestes i d'altres, però aquestes s'han succeït gairebé sense pausa, l'una darrere l'altra, i sobre dos dels jugadors més tècnics i creatius del futbol mundial. ¿Es tracta de parar-los a garrotades, com sigui, *por lo civil o por lo criminal*, perquè l'important és que no passin? ¿Hem de fer de la frustració i de la cruel impotència armes bel·ligerants que ho arrasin tot? ¿Hem de convertir el futbol en un orgasme de violència amb l'únic objectiu de guanyar, sense ni pensar en el preu que pot pagar-se'n?

Dec ser còndid, però jo encara vull creure en la vessant formativa de l'esport. Encara m'agrada pensar en una colla de nens que, amb una pilota als peus, viuen feliços part del seu temps lliure i aprenen a compartir-lo amb els seus companys. Nens que s'emmirallen en les grans figures dels seus equips preferits. I, al futbol d'elit, encara crec en la competitivitat dura i sense mitges tintes, però noble i atractiva. Per poder continuar creient-hi, demano que expulsin d'aquest món tots els indesitjables que volen fer de les gespes dels camps de futbol una mena de circ romà i tots els qui ho permeten. Siguin d'on siguin i del club que siguin. Vull passió. Però la passió i la civilització poden conuiu. Els malparits no hi tenen cabuda.

Desitjar un joc net i sense trampes, és candidesa o racionalitat? ■

LA
LLAR
DEL
LLIBRE

des de 1957

MONISTROL
CINE FOTO

Fotografia - Cinema

Passeig de la Plaça Major, 4
SABADELL